

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 7302-11-21 פלונית נ' זיו

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא מרדכי בורשטין

תובעת פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד אוריה רוזנבלט

נגד

נתבע גלעדי זיו
ע"י ב"כ עוה"ד אריה אביטן

פסק דין

תביעה בגין נזקי גוף שנגרמו לתובעת.

1. התובעת, כבת 76 שנים, נפגעה לטענתה, ביום 30.08.20, בעת שהלכה ברחוב ורגלה נתקלה בבסיס שמשיה שהיה מחוץ לחנות הנתבע. ממקום האירוע, פנתה התובעת במונית לקופת חולים, שם טופלה. המומחה הרפואי מטעם בית המשפט בתחום האורתופדיה קבע כי התובעת נחבלה בברך, בכתף, במרפק ובשורש כף היד ימין ואישר כי נגרמו לה עקב האירוע שבר במרפק וקרע בגיד כתף.

המומחה קבע שעקב האירוע מושא התביעה נגרמה לתובעת נכות משוקללת בשיעור 14.46% - 12% נכות בגין הכתף ו3% נכות בגין פגיעה מזערית במרפק.
2. הנתבע כפר בחבות ובנזק.
לפניי העידו התובעת, הנתבע ועובד של הנתבע – שלמה יעקב.
3. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שבחנתי הראיות והטיעונים הגעתי לכלל מסקנה לפיה הנכות שנגרמה לתובעת, נגרמה עקב התרשלות הנתבע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 7302-11-21 פלונית נ' זיו

תיק חיצוני:

4. בכתב ההגנה שהוגש, בעת שהנתבע לא היה מיוצג, נטענה גרסת הנתבע בצורה אותנטית. כך נכתב בנספח א' לכתב ההגנה כי מאז יום 15.03.20 "השמייה + התומך + הכיסאות + השולחנות נכנסו למחסן ולא יצאו משם, בנוסף אני יכול להגיד שעד היום השמייה והתומך לא יצאו מהמחסן לכן זה מסביר שהתביעה היא שקרית וקנטרנית".

בהמשך, כאשר הנתבע יוצג ע"י עו"ד, הופיעה גרסה חדשה, שונה בתכלית הסותרת את הגרסה הראשונית של הנתבע כאשר השינוי הוא מהותי ובלב נסיבות האירוע. שכן, בכתב ההגנה המתוקן נטען כי השמייה הוצבה כדין וכי היא לא היוותה מפגע.

מנגד, התובעת לא הפריזה בעדותה, עדותה הייתה הגיונית ולא הופרכה. התובעת העידה שנפלה בשעות הבוקר וכי הלכה ברחוב על מנת להחליף בגד בחנות סמוכה (ע' 3). עדותה הייתה בהירה ולא נסתרה עדותה, לפיה היא נפגעה מהאבן התומכת בשמייה.

חרף העובדה שהיו במקום, לטענת התובעת אנשים שסייעו לה לקום, התובעת לא העידה עד, אך לנוכח עדות התובעת והמסמכים התומכים בעדותה כפי שיפורט, אין באי העדת עוברי אורח אלה כדי לפגוע במשקל שיש לייחס לגרסת התובעת. המסקנה שניתן לסמוך על עדותה של התובעת נתמכת גם במסמכים נוספים שהוגשו.

ביום האירוע נרשם בקופת החולים: "היום נפלה". במועד זה לא פורט מנגנון החבלה, אך בסמוך לאירוע, כשלושה שבועות לאחריו, ביום 23.09.20, פנתה התובעת בפניה לעיריית ירושלים על מכשול ברחוב וכך נכתב: "ליד 'דודלה פיצה' הציבו אבן גדולה לצורך הנחת שימשיה האזרחית נחבלה ונקרע לה גיד השמשיה מוצבת על המדרכה, ישנה תחנה ליד האבן ומעבר מאד צר המכשול ליד תחנת האוטובוס לגבעת שאול בתחנה המרכזית".

תמיכה נוספת לגרסת התובעת מצויה במסמך פיזיותרפיה ממועד הסמוך לאירוע, התומך במנגנון החבלה. יוטעם כי התובעת טופלה בפיזיותרפיה עוד קודם שניתן לה ייעוץ משפטי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 7302-11-21 פלונית נ' זיו

תיק חיצוני:

אמנם גרסת התובעת בנוגע לזהות האדם שצילם את התמונות השתנתה, אך אין בכך כדי לפגום בגרסתה לעניין החבלה שנגרמה לה. מסקנה זו מתבקשת גם מכך שהנתבע בחר שלא להגיש את תצהיר התשובות לשאלון של התובעת שלטענתו סותר תשובותיה בנדון (ע' 7).

הנתבע אישר שלאחר שנודע לו על התביעה הוא לא עושה עוד שימוש בשמשייה (ע' 20 ש' 9-8). התנהלות זו תומכת בטענת התובעת לפיה השמשייה הייתה מפגע וכי התובעת נפגעה מהמפגע.

הנתבע טען שעבד ביום האירוע במקום, אך לא הגיש רישום על כך (ע' 19 ש' 15). אמנם הנתבע והעובד מטעמו העידו שלא ידעו בזמן אמת על הנפילה, אך מאחר שהמקום הומה אנשים ומאחר שלא הוכח שהתובעת פנתה בזמן אמת לעובד של הנתבע, אין באי הידיעה האמורה, כדי לסתור את גרסת התובעת לעניין אופן חבלתה.

אמנם, לו הייתה התובעת פונה בסמוך לאירוע, לנתבע, כי אז לא היה נגרם לנתבע נזק ראייתי. מכל מקום, שלא כמצב הדברים בעת הגשת כתב ההגנה המקורי, כיום אין מחלוקת שהייתה שמשייה במקום שהוצבה על ידי הנתבע או מי מעובדיו וכי שמשייה זו עדיין בחזקת הנתבע. יש בכך כדי להפחית ממשקל טענות הנתבע לעניין הנזק הראייתי שנגרם לו. יוטעם שהתובעת סברה בזמן אמת כי הנתבע מודע לאירוע. התובעת העידה בסעיף 5 לתצהירה: **"למזלי, בחור טוב שעבד באותו זמן בחנות הפיצה ניגש לעזור לי והביא לי באדיבותו בקבוק סודה"**. בעדותה השיבה שראתה את האדם יוצא מהחנות וייתכן שלא היה מדובר בעובד החנות (ע' 4 ש' 11-14). מכל מקום, התובעת פנתה לעירייה בסמוך לאירוע, הגישה את תביעתה בחלוף פחות משנה לאחר האירוע ולא הגישה תביעתה בשיהוי. התובעת אף הניחה תשתית ראייתית לגרסתה ועמדה בנטל השכנוע.

על כן, אין בטענות הנתבע לעניין המועד שבו נודע לו על האירוע, כדי לשנות מהמסקנה לפיה האירוע הוכח (ראו והשוו: ע"א 9073/15 פלוני נ' "כלל" חברה לביטוח בע"מ (04.09.17)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 7302-11-21 פלונית נ' זיו

תיק חיצוני:

5. בסיס השמשייה, מהווה מכשול במרחב בו הוצב, מרחב בו המדרכה מלכתחילה צרה ובה עוברים עוברי אורח רבים הבאים בשערי התחנה המרכזית ובאזור. כפי שניתן לראות בתמונות שבתיק - בסיס השמשייה מצמצם ופוגע במרחב שנותן לתנועת עוברים ושבים, בפרט לנוכח העובדה שהשמשייה הוצבה בסמוך לתחנת אוטובוס, שכשלעצמה מפחיתה מהשטח הפנוי שנותן העומד לרשות העוברים ושבים או הממתינים לקו האוטובוס ובכך יש כדי להוות מפגע. הימצאות בסיס השמשייה במיקום בו נמצא, בסמוך לתחנת אוטובוס, חורגת מסיכון סביר הנשקף להולכים במדרכה.

הנתבע קיבל היתר מהעירייה להציב שמשייה, כיסאות ושולחנות, אך בתנאים להצבת המתקנים נקבע שהדבר יהיה "בצורה שלא יהיה מכשול או הפרעה למעבר עוברי דרך".

הנתבע לא העיד מי מעובדי הרשות המקומית על מנת שיתמכו בגרסתו כי השמשייה הוצבה כדין.

בנוסף, בתשריט שצורף להיתר לא צוין היכן יש להציב את השמשייה.

העובד שלמה העיד שהוא מעולם לא ראה תשריט היכן למקם את השמשייה או סימון וכי השמשייה הייתה במיקום כדי שיהיה צל על השולחנות ומכאן שאף אם ניתן אישור מסוים למיקום, המיקום לא היה קבוע או מדויק על המילימטר והעובדים לא הקפידו על המיקום (ע' 16).

מכל מקום, השמשייה הכבדה והבסיס מהווים מכשול או הפרעה לעוברי דרך והוצבו במדרכה המשמשת הולכי רגל. על כן, אף אם סמך הנתבע על ההיתר, אין בהיתר לכשעצמו להתיר למחזיק בהיתר ליצור מכשול או הפרעה לעוברי דרך או לפטור את הנתבע מאחריותו למפגע.

הנתבע טען למצב רפואי קודם של התובעת שגרם לנפילה, אך לא הונחה תשתית ראייתית לכך שהחבלה נגרמה עקב מצבה הקודם של התובעת ולא עקב המפגע ועל כן אין בטענה זו כדי להועיל לנתבע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 7302-11-21 פלוגית נ' זיו

תיק חיצוני:

6. מאחר שמדובר היה בשעות יום וניתן היה להבחין בבסיס השמשייה ובפרט לנוכח העובדה שהתובעת הייתה במקום לא מעט פעמים, קודם לכן, יש מקום לקבוע אשם תורם בשיעור של 20%.

7. כאמור, נקבעה לתובעת נכות בשיעור משוקלל של 14.46%.

המומחה לא נחקר וחוות דעתו לא נסתרה.

התובעת העידה שלפני האירוע מושא התביעה הייתה פעילה וכי מאז האירוע היא מעסיקה עוזרת בית בהיקף של 4 שעות שבועיות.

במכלול הנסיבות - בהתחשב בשיעור הנכות ובגילה של התובעת, פוסק לתובעת פיצוי בשיעור של 40,000 ₪, בגין הנזק הלא ממוני.

בנוגע לעזרה – התובעת לא העידה את העוזרת ולא הציגה אסמכתאות לתשלום לעוזרת.

התובעת הגישה תצהיר של בתה שבסופו של יום לא התייצבה לעדות. למעשה, התובעת לא העידה כל עד שיתמוך בגרסתה לעניין שיעור העזרה הנדרש.

במכלול הנסיבות, בהתחשב בגילה של התובעת, בשיעור הנכות האורתופדית שנקבעה, באופי הנכות, במגבלות הנובעות מהנכות ובצורך של התובעת, בעזרה בעתיד, פוסק לתובעת פיצוי בסך 50,000 ₪, בגין עזרה וסיעוד.

כמו כן פוסק פיצוי בסך של 3,000 ₪ בגין הוצאות וזאת בהתחשב בהוצאות הנובעות מטיפולים שהוגשו ומהוצאות עתידיות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 7302-11-21 פלונית נ' זיו

תיק חיצוני:

8. לתובעת מגיע אפוא פיצוי בסך 93,000 ₪ ובניכוי אשם תורם שיעור הפיצוי הוא 74,400 ₪.

מחייב הנתבע לשלם לתובעת פיצוי בסך 74,400 ₪.

מחייב הנתבע לשלם לתובעת הוצאות משפט ובנוסף שכ"ט עו"ד בסך 17,500 ₪ כולל מע"מ.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.

מרדכי בורשטיין, שופט, סגן הנשיא

